

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Vita Et Rebus Gestis Christophori Bernardi Episcopi Et Principis Monasteriensis Decas

Alpen, Johann von

Coesfeldiae, 1694

14. Quid replicent Principis Consilarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68495)

1654. Præterea manifestum esse vulgi favorem, justam Mallingcrotium causam fovere sustinentis, ex eoque non omnino vanum censei seditionis metum, cui postea cohibenda haud par foret Magistratus potestas, ut vel timor ille non modicam quasita abductioni creet difficultatem. Porro existimare senatum, Populumq; Monasteriensem comprehendendi extra mœnia Decani occasiones Principi nunquam defuisse, nec alia coercedi media hodieum deesse, se quoq; si ita videatur opportunè persuasuros, ut exosis illis chartarum affixionibus finem imponat.

14. Quid replicent Consiliarii Principis.

Indè digressis paulisper, Consiliarii singulas à capite causas expendunt, & post exiguæ moræ consultationem denuò vocatis, admissisque ita responderunt. Sibi à Principe aliud in mandatis non esse, quam unam Mallingcrotij detentionem; quippè qui ab ipsâ statim electione assiduus calumniator, nec hodiè post Pontificis confirmationem, Caesaris investituram, & totius Patriæ homagium à contumeliarum asperitate se contineat; imò delicta delictis cumulando; non ita pridem ipsius quæstionem statûs movere presumpserit, homo obduratus. incorrigibilis, rebellis & censurarum Ecclesiasticarum contemptor. Remedia mitiora,

tiora, qua Episcopi mansuetudo durioribus pramisit, nihil profecisse, ut ad secularia converti nunc postulet patria salus. Et quoniam Principi fixum, statutumque sit haud aliter, quam istâ Mallingrotij detentione, securitati & quieti publica posse consuli, ideo suadere, preces suas reservet Magistratus majori quandoque Civitatis emolumento. Si qua sint Mallingrotij in Patriam, inque urbem merita, non tam illi, quam toti Collegio Cathedrali tribuenda esse; aut certe dolere cum Patriâ Principem, ista non modo non continuata, sed alius super alia flagitiis nimium fœdè interrupta. Et verò habitâ dudum stirpis Mallingrotiorum ratione plurimum hætenus Principem connixisse, longanimem respicientis expectatione, tardius duriora amplexum; nec etiamnum aliud meditari, quam custodiam honestam & errantis dignitati parem. Principis litteras, quibus sub præcepti formâ jussos se querantur, allegatam eam anxietatem non mereri. Cum enim nullam in Clericum jurisdictionem Senatui competere ipsi ultrò fateantur, ac solius Principis sit tumultibus antevertere, & publicam in Rep. quietem curare, quis arguat jure, utrumque & subditis imperantem? Usitatum esse in
 L aulis

aulis Principum Germania, dum ad sub-
 jectos scribunt, non uti alio quam man-
 dandi verbo. Nec enim addecere, sub-
 ditos in causis equioribus à Principe
 rogari. Si qui forsan olim ita fecerint,
 alia tunc fuisse tempora, alios mores,
 nunc uti inscriptiones nominum, ita sty-
 lum ac scribendi normam à seculo plu-
 rimùm variatam; nec aliud rogando
 significatum olim, quam nunc mandan-
 do; cum Principum preces, imperia,
 & rogare idem quod mandare censea-
 tur. Et verò non videri opera pre-
 tium, in re gravissimâ de verbis, qua
 formare Secretariorum sit, diu alter-
 cari, frustrariq; idcirco equa Principis
 postulata, quem constaret in privilegiis
 Civium conservandis fidem suam obli-
 gâsse non minus, quam Senatores, adeoq;
 ne quid adversus illa imperatum sit,
 eidem cura fuisse, & verò etiam post-
 hac futurum. Sed & probe recordari
 Principem, in iisdem inauguralibus il-
 lesam Principis jurisdictionem, ipsamq;
 Urbem immotâ ergà ipsum fide se con-
 servaturos, Sacramento Senatores ob-
 ligâsse. Nunc tempus esse memoriam
 ejus innovandi; prospicerent tranquilli-
 tati publicâ, turbis, quas metuant ipsi,
 maturè prudentiâ suâ pravenirent; edi-
 ctis, pœnisque plebem coërcerent, ju-
 berentq; serio, domi se continere iura-
 tos

tos Cives; cohortes peditum binæ, quæ
 communis ararii Patriæ stipendiis alan-
 tur, ad compescendam vulgi insolentiam
 armata vigilarent; & si quidem
 iis necdum satis fidant, Principem plu-
 res promptè additurum, nihil ut desit
 qualicūq; tempestatì componenda. Quod
 verò Princeps attinendo extra Urbem
 Mallingrotio securitati publicæ citius
 non prospexerit, id eius longanimitatì
 adscribendum, qui expectatâ quotidie
 Decani resipiscentiâ salubri (uti puta-
 bat) moderatione usus, leniora asperio-
 ribus præmiserit; quem omnem nunc me-
 dicinam aspernari videns, ex desperatâ
 sanitate viri, suis quôq; morbis salu-
 tem Reip. involventis, remedium invi-
 tus ultimum quarere & adhibere com-
 pellatur. Alia ad obsequium reducendi
 Mallingrotii media, si Monasterien-
 sibus occurrant, avidè se excepturos;
 Principi verò, cum expeditis frustra cen-
 suris lenius hodiè nullum supersit, quam
 honestâ Decanum custodiâ attinere, id-
 circo urgere se iterùm, ut Principis
 menti Senatores quantocyus suffragentur.
 Ad verborum hæc postrema Monasterien-
 ses muti, paulisper è conclavi secessere,
 pauloque post revocati defectu, ut age-
 bant, mandatorum petiere dies pauculos
 moram. Reponunt Consiliarij gravem

1654.

eam Principi fore, custodiam *Mallingerotij* ad accelerandam patriæ quietem maturant. Indè subjicientibus, motu duntaxat proprio (nec enim in mandatis id datum erat) quid videretur, si *Mallingerotium* in ipsâ Cathedrali immunitate ac domi suæ contingeret honestè custodiri, respondit Syndicus nihil; sed cum morâ, ut ante dimitti petiit, acta Senatui relaturus.

15.
Mal-
ligerot-
tius ab-
solvitur
ab ex-
commu-
nicatio-
ne.

Provocaverat jam ante *Mallingerotius* ad Nuncium Pontificis Coloniam Agrippinam. Ubi questus Episcopum potestatis expertem, nullâ suffultum justitiâ, sed fortius ductu rancoris, in se sacræ proscriptionis fulmen, licet irritum vibrâsse, libello supplice remedium flagitavit. Nuncium tunc agebat *Josephus Sanfelicius* Archiepiscopus *Consentinus*. Is improvidâ facilitate causam actutum committit Joanni Philippo *Mockelio* S. Cuniberti Canonico. Quod autem idem ipse, in alterâ cum *Mallingerotio* controversiâ, Commissarius jam olim *Christophorum Bernardum* iniquè gravâsse, essentque dudum ejusdem manus per Apostolicos processus ligatæ, expectabant ab ejus æquitate sagaciores, hanc se commissionem, uti pridem ante suspectum, recusatumque prudenter declinaturum. Sed tantum abfuit, ut præcipiti coram amplexu suspicionem auxerit, & neglecto juris ordine, nullâ scilicet præmissâ denun-